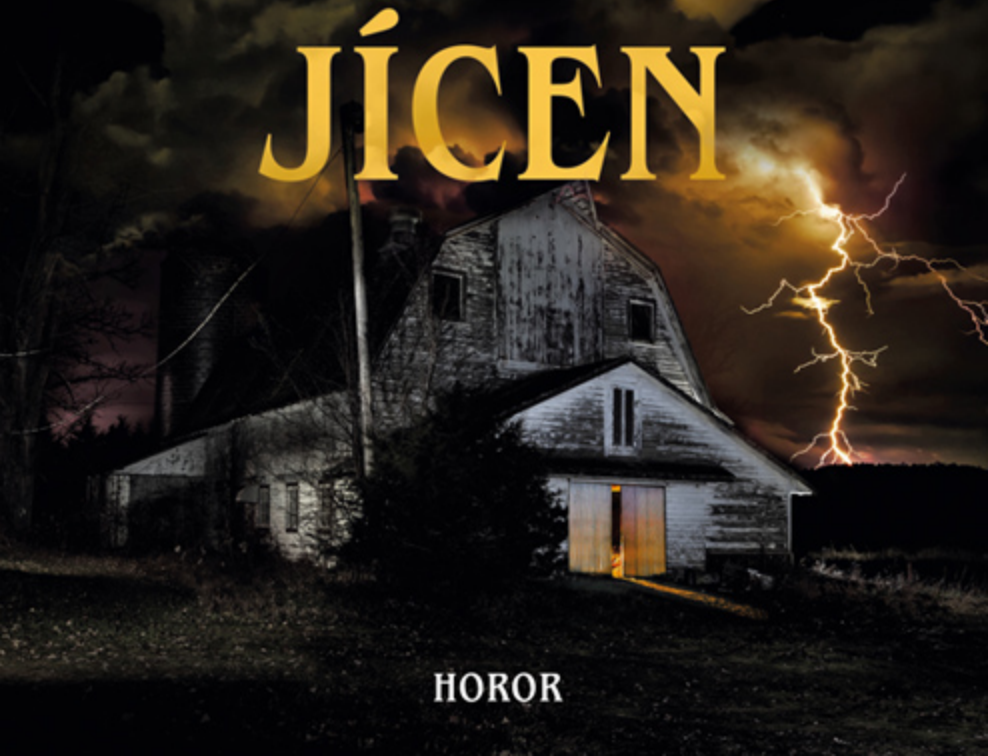

„Mistrovské dílo jednoho z největších
hororových spisovatelů všech dob.“

Philip Fracassi, autor hororů *Sacculina* a *Hled, prázdnota*

RONALD MALFI

ČERNÝ JÍCEN

HOROR

ČERNÝ JÍCEN

Black Mouth

Copyright © 2022 by Ronald Malfi

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aleš Drobek, 2023

Cover © Julia Lloyd, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3933-2 (pdf)

Ronald Malfi

ČERNÝ JÍCEN

přeložil Aleš Drobek

F&B&S

Obsah

Část první SVĚT ŽIVÝCH

KAPITOLA PRVNÍ: Tremens	11
KAPITOLA DRUHÁ: Mia Tomasina a Čertice Sunshine	27
KAPITOLA TŘETÍ: Zdráhavý návrat	41

Část druhá POZDRAV Z PLANETY DĚTSTVÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ: Mrtvý králík	69
KAPITOLA PÁTÁ: Jizevnatá tkáň	89
KAPITOLA ŠESTÁ: Jak to chodí v branži	101
KAPITOLA SEDMÁ: Odvedení pozornosti Claye Willise	114
KAPITOLA OSMÁ: Penance	125

Část třetí DĚTI OD ČERNÉHO JÍCNU

KAPITOLA DEVÁTÁ: Červená koule, zlatá mince	139
KAPITOLA DESÁTÁ: Setkání po letech	149
KAPITOLA JEDENÁCTÁ: Poslední lekce	165
KAPITOLA DVANÁCTÁ: Pusa, která vypadá jako pusa	186
KAPITOLA TŘINÁCTÁ: Objev	192

Část čtvrtá
SUTTON'S QUAY

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ: Muž mnoha tváří	225
KAPITOLA PATNÁCTÁ: Lunapark (první večer)	231
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ: Dítě v důlní šachtě	258
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ: Stull na předměstí	271
KAPITOLA OSMNÁCTÁ: Příslavečná černá mračna se stahují	277
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ: Bibby a čaroděj	289
KAPITOLA DVACÁTÁ: Lunapark (druhý večer)	305
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ: Kouzelník Klapka	324

Část pátá
VE STRAŠIDELNÉM ZÁMKU

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ: Domov	347
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ: Do studny	368
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ: Osud	385
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ: Dohra	400
ZÁVĚR: Velkolepý a nevýslovný majestát	409
PODĚKOVÁNÍ	418

Věnováno Kangasovi

„K abstinenci člověka nedovedou žádná kouzla.“

— Sdružení anonymních alkoholiků

Část první

SVĚT ŽIVÝCH

KAPITOLA PRVNÍ

Tremens

1

Týden poté, co matka spáchala sebevraždu, zatkli mého bratra Dennise, když si vykračoval po krajnici křivolaké horské silnice jen ve zplihlých bílých trenýrkách a, jak už to měl ve zvyku, s prázdným výrazem ve tváři. V té chvíli se nacházel dobrých deset kilometrů za městem, což znamená, že pod žhavým letním sluncem šlapal několik hodin v kuse. Když ho policie našla, byl dehydrovaný, ve tváři lesklý a rudý jako rak, na hrudi a ramenou měl puchýře a po hladkém vypouklém břiše, které mu viselo přes roztřepený lem trenýrek, mu tekla pot. Musel vypadat jako nějaké čerstvě umyté, zralé tropické ovoce. Tedy kromě bosých nohou, které byly šedé prachem silnice. S každým krokem razítkoval asfalt krvavými hvězdičkami.

To vše jsem se dozvěděl – jak o Dennisovi v trenýrkách, tak o mámině sebevraždě – od policejního detektiva ze Sutton's Quay v Západní Virginii, který nějak vyšťoural mé číslo na mobil a napsal mi zprávu. Přiznávám, že jeho načasování nebylo nejlepší. Zrovna jsem měl za sebou odvykací kúru, což byla podmínka mého setrvání ve slévárně v Ohio, kde jsem posledních šest let pracoval. Jako jeřábík jsem měl na starost licí pánve s roztavenou ocelí, jenže co čert nechtěl, jedna mi spadla. Nikomu se nic nestalo, ale škoda byla

značná (stejně jako náklady na úklid a opravy) a část slévárny museli na několik dní zavřít. Len Pruder, můj směnový mistr, mě v den, kdy se to stalo, zavlekl k sobě do kanceláře. Byl to podsaditý chlap s postavou jako brambora a lacinými vlasovými štěpy. Přitáhl si mě blíž, tak blízko, že se otřel nosem o mé rty. Ucukl jsem.

„Ty jsi zas ožralej, Jamie,“ zavrčel s rozšířeným chřípím. Nateklýma červenýma očima těkal sem a tam a studoval můj obličej. „Ty hovado, dyť páchneš jak pivovar. Máš zatracený štěstí, žeš nikoho nezabil. Sbal se a vypadni.“

Tak jsem se sbalil a vypadl. Dva dny nato mi ale zavola vedoucí výrobního úseku, bývalý mariňák jménem Yaeger, a pozval mě na schůzku. Kývl jsem na to, ale když jsem dorazil, něco mi říkalo, že jsem vlezl do pasti. Podél jedné strany dlouhého dřevěného stolu ve slévárenské jídelně seděli Yaeger, Len a pár vypulírovaných chlapů v oblecích a zjevně už na mě čekali. Kravaťáci začali hned cvakat mossažnými přezkami svých kufříků a mně došlo, že to jsou právníci. Když se mě jeden zeptal, jestli jsem byl v práci zlitý – ve skutečnosti řekl „podnapilý“ –, odpověděl jsem popravdě, že jsem měl nejspíš kocovinu, protože jsem večer předtím chvíli poseděl u Donovana, ale rozhodně si nemyslím, že bych byl zlitý ještě v práci. Pak se jiný zeptal, jestli chodím do práce s kocovinou často. Já na to, že ne. Tedy ne často, maximálně občas. Musím ale přiznat, že zrovna v té chvíli jsem měl kocovinu jako kráva – žaludek se mi obracel horem dolem a v hlavě jako by mi poskakoval chlápek se sbiječkou. Do prdele, když člověka vyhodí z práce, tak se jde ožrat, no ne? Každopádně to nejspíš znělo střízlivě, nebo aspoň upřímně, protože kravaťáci spokojeně kývli. A Yaeger, který i v civilu nosil krátký vojenský sestřih – vypadalo to, jako by se mu po hlavě někdo prošel s ruční sekačkou –, se dokonce zazubil. Jenom Len Pruder, který

u toho rozvrzaného jídelního stolu seděl přímo naproti mně, se zamračil. V obličeji byl červenější než granátové jablko a podbradek se mu třásl jako sulc.

„To ale nebylo poprvý,“ nechal se slyšet. Vypadal, že ho každou chvíli trefí mrtvice, a na čele mu pulzovala žíla tlustá jak brčko z McDonaldu. „Ten chlap je časovaná bomba. Jednou někoho zabije, nebo sám sebe. Někdy se celý dny vůbec neukáže a my pak musíme shánět lidi na záskok...“

Yaeger zvedl ruku a Len Pruder zmlkl. Právníci se nervózně ošívali.

Ukázalo se, že lící pánev už tři roky neprošla bezpečnostní zkouškou. Kdybych měl trochu víc za ušima, asi bych odamtud odešel ještě s tučným odškodným, ale já byl rád, že mě rovnou nevyrazili.

„Ale s jednou podmínkou,“ dodal Yaeger a zabubnoval na odřenou desku stolu prsty jako šrouby. „Dáš si chvíli pauzu v léčebně, Jamie.“

„Na něco takového nemám peníze,“ namítl jsem.

„To ti proplatí ze zdravotního. Opilectví se dneska považuje za nemoc. Jako rakovina.“ Kravaťáci se při těch slovech unisono naježili, ale neřekli nic. „Každopádně je to firemní nařízení,“ pokračoval Yaeger. „Jestli chceš zůstat ve fabrice, nejede přes to vlak.“

„Taky budete muset pravidelně docházet na schůzky Sdružení anonymních alkoholiků, pane Warrene,“ dodal jeden kravaťák a prolisoval si štůsek secvaknutých papírů.

„Jak pravidelně?“ chtěl jsem vědět.

„Přinejmenším každý den.“ Ten chlap měl špičatou, ptačí tvář a ohryzek jak zvonek na recepci. „Firemní řád předepíše devadesát účastí za devadesát dnů.“

„To je nějak hodně, ne? Tam lidi fakt chodí každý den?“

„V případě potřeby i častěji.“

„A ty schůzky mi taky zaplatí pojišťovna?“

„Ty jsou zdarma,“ odpověděl Yaeger. „Sám jsem jich pár absolvoval.“

Přemýšlel jsem o tom asi tři sekundy.

„Dobře,“ řekl jsem, protože práci jsem potřeboval. „To je fér.“

Len Pruder se tvářil, že se na mě přes ten stůl každou chvíli vrhne a zardousí mě.

Pár dní nato jsem nastoupil na rehabilitaci. Byl to osmadvacetidenní program, nejkratší, který nabízeli. Ženská, se kterou jsem mluvil po telefonu, mi tvrdila, že jsem měl z pekla štěstí. „Normálně tady máme hodně dlouhý pořadník,“ prohlásila.

„To jsem netušil, že rehábky jsou tak exkluzivní. Mám si půjčit smoking?“

Ženská v telefonu se nezasmála.

Čekal jsem institucionální prostředí se strohými bílými stěnami, naškrobenými prostěradly a ošetřovateli v nemocničních pláštích. Ale dočkal jsem se spíš velké tělocvičny, rozdělené překližkovými přepážkami na spoustu „pokojů“. Nikde ani kousek koberce. Prakticky na každé stěně visel krucifix nebo nějaký motivační citát. V rohu byl kumbál uklízeček, který suploval kapličku. Člověk se tam mohl buď pomodlit k sádrové Panně Marii, nebo popadnout koště a zamést podlahu, podle momentální nálady. Po příjezdu jsem vyplnil nějaké papíry a statná čtyřicátnice se lhostejnými šedinami a velkým uhrem v koutku nosu mě pak odvedla do pokoje. Tam stálo v jednom šiku šest lehátek, jak ve vojenském lazaretu. Interiér byl spartánský a fádňí, až na zvukovou izolaci na stropě, kterou vlhkost ozdobila žlutými, oranžovými a hnědými skvrnami.

Prvních pár dní bylo v pohodě – jedl jsem snídaně, obědy a večeře, koukal televizi nebo si četl, se spolubydlíci jsem hrál stolní hry nebo ping-pong v šedivé společenské

místnosti, kde se vznášel pach cigaret a omamnější, nasládlý odér zpoceného rozkroku. V pokoji bylo pět dalších chlapů, přičemž každý zápasil s vlastním démonem – ruce zčernalé od zkolabovaných žil, bezzubá ústa, tělesný zápach štiplavý jako sopečný výron. Jeden, hubený jak železniční hřeb, měl na rtech permanentní úsměv, ale z přimhouřených očí mu ve dne v noci kapaly slzy. Neustále chodil z místnosti do místnosti, s neměnným výrazem ve tváři. V duchu jsem mu začal říkat Turista, ale jenom v duchu. Do očí jsem mu to neřekl, a vlastně jsem se mu vyhýbal. Já i všichni ostatní. Prostě jsme z něj měli husí kůži, a tak jsme ho nechávali na pokoji. Jemu to podle všeho nevadilo. Dál jen chodil a slzel.

V noci jsem se spíš převaloval, ale to pro mě nebylo nic nového. Od mládí jsem spal dost špatně, i když noční můry, které mě zpočátku soužily, se časem stáhly do temných koutů mého podvědomí. A tak jsem kolikrát ležel, koukal do stropu a poslouchal symfonii chrápání a prdění spolubydlících. Každopádně jsem si říkal, že pokud si tím zachráním pracovní místo, nějak to skousnu.

Pak se ale něco změnilo. Začal jsem si všímat pletiva za okny – a nejenže jsem si ho všiml, já jím byl přímo posedlý. Bezohledně mi připomínalo místo, kde jsem kdysi strávil skoro rok svého mládí, prázdnotu plnou černých kruhů, kruhů, kruhů. Svrbělo mě celé tělo a kůže jako by mi najednou byla malá. Jako had škrtič mě sevřela klaustrofobie. Představoval jsem si, že mám zkrvavená chodidla, že podél nohavic se mi táhnou zaschlé čůrky krve. Neklidné noci se proměnily v bezesné, kdy jsem ani nezamhouřil oka a v hlavě se mi honily neurčité, beztvaré děsy. Zíral jsem do stropu, bledého měsíčním světlem cezeným skrz pletivo, a oči mi zářily jako světlomety. Má paranoia sílila, ty žlutohnědé mokvající skvrny se proti mně spikly, plazily se po stropě, posmívaly se mi

a strašily mě. Časem jsem uvěřil, že se mi *něco* vplazilo pod postel, zapadlo tam jako kolík do díry, leželo to v úplné tmě a lehce potahovalo za pružiny v kovovém rámu. Po několika takových nocích jsem rám odnesl na chodbu a spal jsem jenom na matraci.

Něco se ve mně obracelo. Začal jsem být podrážděný, neklidný, nervózní. V jednom kuse se mi tráslы ruce. Připadal jsem si moc volný, a zároveň napjatý jako struna. Přestal jsem jíst. Křičel jsem na tu ženskou se šedinami. Nakonec jsem měl takovou hrůzu ze tmy, že jsem spal jen přes den. To už jsem poslal k vodě i matraci a lehával přímo na podlaze, která mé horečnaté tělo krásně chladila. Ve dne v noci mě týrala bolest hlavy, zvolna probublávala jako vřící olej v hliněném hrnci mojí lebky. Často jsem vzlykal. Paty dlaní jsem si přitom tiskl do očních důlků, jako bych se bál, že mi ta bolest jako nějaká expandující síla vytlačí bulvy z hlavy. Zvracel jsem tak pravidelně a tak prudce, že jsem měl žaludek jako balon napumpovaný horkým plynem. Z pomočování se stal můj oblíbený koníček.

Nakonec mě přeřadili z běžného oddělení do místnosti ne větší než kumbál s košťaty. Stárnoucí hipík s dlouhým šedivým culíkem a tričkem *REO Speedwagon* hodil mou sportovní tašku na čerstvě ustlanou postel. Já na to povlečení hleděl s obnovenou hrůzou v očích. Teprve když hipík tleskl – v tom dusivém malém pokoji to znělo jako prasknutí startovní pistole –, jsem odtrhl pohled od lůžka a otočil se na něj. Naklonil se ke mně a podíval se mi přímo do očí. Chtěl mě ten šílenec zhypnotizovat, nebo jenom nahlédnout hluboko do mého nitra? Odtahoval jsem se od něho, moje páchnoucí, propocená košile klouzala po stěně, až jsem se ocitl uvězněný v koutě.

„Kamaráde, ty se teda vezeš,“ pokýval hipík hlavou. Zuby měl jak náhrobní kameny.

První noc v novém pokoji – ten mi v mé vyšinutosti připadal jako vězeňská samotka, nebo možná rakev – jsem zpod své postele slyšel docela jiné zvuky. Žádné tlumené drnkání drátěných strun, ale vlhké *thhk-thhhk* jako mlaskání kojence u prsu. Ta představa – malé dítě, které se krmí – mi v hlavě vyvstala tak neúprosně, tak neotřesitelně a průzračně, že se propálila pulzující mlhou mé migrény jako reflektor majáku.

Sebral jsem všechny síly, které mi v mém roztřeseném, páchnoucím, nespolehlivém těle zbývaly, svezl se z lůžka a zacouval k protější stěně. (Vzhledem k rozměrům pokoje to znamenalo, že jsem byl jen nějaké dva metry od postele.) Bylo tam jediné okno, vysoký a úzký obdélník, kterým dovnitř pronikal kužel sodíkového světla, krájel tmu na dvě poloviny a na podlaze kreslil zdeformovaný oranžový obdélník. Ten se zčásti táhl až pod postel a já zkameněl hrůzou – viděl jsem, že se tam dole něco hýbe. Něco živého. Přitom jsem dál slyšel ten zvuk: *thhk-thhhk-thhhk*.

Odvykací kúra nebyla žádný dýchánek, ale mě až do té chvíle ani nenapadlo, že bych ji vzdal. Přece jsem tady byl dobrovolně, kdybych se chtěl sbalit a vypadnout, nikdo by mi nebránil. Ale když jsem poslouchal to mlaskání a viděl ten nezřetelný pohyb pod postelí, netoužil jsem po ničem jiném než vzít nohy na ramena. A kdybych si myslel, že bych doběhl dál než ke vstupním dveřím dřív, než se svalím na zem vyčerpáním a hrůzou, taky bych to udělal. Jenže já si to nemyslel.

A tak jsem vykročil k lůžku. Doufal jsem, že ten zvuk umlčím, stejně jako ztichnou cvrčci, když přijdete blíž. Ale to mokré, nenasyté mlaskání nepřestávalo. Vtom jsem ucítil lehký závan kouře. Udělal jsem další malý krok. Pak další. V krku se mi zformoval knedlík. Opřel jsem se holeněmi o kovový rám postele.

Vedle mě se zhmotnila postava zahalená do vířícího černého pláště. Do ucha, do samotného epicentra mé duše, zašeptal hlas: *Chcete vidět kouzelnický trik?*

„Ne,“ řekl jsem nahlas, shýbl se a oběma rukama popadl tenkou matraci. Obyčejně, bez nějakých dramatických gest, jsem ji vytrhl z rámu a mrštil jí do kouta. V kuželu oranžového světla se zvedl oblak prachu.

Na podlaze pod mříží ležela žena. K prsu si tiskla bleudou, skloněnou hlavičku dítěte, které držela v náručí. Tiché mlaskání mi v uších soupeřilo se šuměním krve, s dunivým tlukotem mého srdce a s tenounkým sípěním, které se mi dralo ze staženého hrdla.

Žena bleskově natáhla ruku a kolem jednoho kotníku se mi sevřely prsty bílé jako kost.

Oslepila mě hrůza a já se propadl do tmy.

2

Máma se zabila v ložnici venkovského statku, kde jsme s Dennisem vyrůstali. Zatáhla závěsy, rozsvítila noční lampičku – ta byla elektrická, ale vypadala jako starožitná petrolejová lucerna s plochým knotem –, vykouřila jointa a pak spolykala celou lahvičku analgetik na předpis. Policie ji našla na posteli. Ležela naznak, jedno oko měla zavřené a druhé otevřené, nohu přehozenou přes okraj postele tak, že se palcem zlehka dotýkala zaprášené dřevěné podlahy. Mrtvá byla asi týden a v letním horku se rozkládala o to rychleji. Ložnice se hemžila mouchami.

Můžu jen hádat, na co přesně jí doktor ta analgetika předepsal. Při těch vzácných příležitostech, kdy jsem se s ní viděl, si máma stěžovala na cukrovku, artritidu, úporné migrény, pálení žáhy, zasekávání čelistního kloubu, špatné trávení,

závratě, chronickou nespavost, dvojité vidění a všemožné další potíže a bolístky. Měla taky rakovinu plic (podle pitevnické zprávy), ale to nejspíš nevěděla, jinak by to během svých sebelítostných výlevů vytahovala na prvním místě.

V době její smrti jsem ji ani bratra Dennise neviděl přes čtyři roky a v tom domě jsem byl naposled jako výrostek. Mámu jednou napadlo pořídit starý Airstream – takový ten obytný přívěs, co vypadá jako obří kovová termoska na kolečkách – a s Dennisem pak pravidelně cestovali po Americe jako párek vysloužilých hipíků. Když měli cestu poblíž končin, kde jsem zrovna pobýval, udělali si zajíždku a já musel poslouchat, jak máma recituje z nekonečného seznamu neduhů, zatímco zapaluje jednu pallmallku od druhé a popíjí lacinou vodku z papírového kelímku. Dennis mi na iPadu ukazoval fotky z výletu. Displej byl věčně zapatlaný od mastných prstů a brácha vždycky seděl tak blízko, že mi od jeho horkého, masitého předloktí zvlhl rukáv košile. Naše setkání obvykle probíhala v parku nebo v kempu (neutrální půda), opodál v trávě se povalovalo zapomenuté náčiní pro piknik, mouchy se po hlavě vrhaly na bramborový salát a umíraly v močálu lepivých grilovacích omáček. Na závěr mě máma z povinnosti objala a pak mě vzal do své medvědí náruče Dennis, zvedl mě do vzduchu a rozmáčkl mi žebra. Ty dobrodružné výlety, jako všechny máminy vrtochy, však neměly dlouhého trvání. (Myslím, že i ten Airstream jí nakonec sebrali kvůli neuhrazeným splátkám.)

Detektiv ze Sutton's Quay, který mě informoval o mámině skonu, se jmenoval Aiello a mluvil oním loudavým přízvukem, který jsem znal od dětství, ale až později jsem se dozvěděl, že se mu říká apalačská angličtina. Detektiv Aiello mi dále prozradil, že kterýsi projíždějící řidič volal na policii ohledně polonahého Dennise u cesty, a on to jel vyřídit osobně, protože byl zrovna poblíž. Když dorazil

na místo, opravdu našel bráchu, jak se celý růžový a zpotený šourá jak Frankensteinovo monstrum podél silnice. Vystoupil z auta a zkusil s tím podivínem zapříst hovor. Ale Dennis mu neodpovídal. Tvářil se, že ho vůbec nevidí. Zkrátka dál kráčel bosý po drsné vozovce jako zhypnotizovaný.

Detektiv Aiello, který sloužil u policie už jedenáct let (ačkoli na oddělení v Sutton's Quay ho přeložili docela nedávno), měl dost rozumu, aby poznal, že s bratrem je něco v nepořádku, i kdyby se zrovna neploužil svlečený po rozpálené silnici. A tak místo aby mu nasadil pouta a vměstnal ho do policejního auta, což by dalo námahu, zavolal vysílačkou na dispečink, požádal o posily a pak Dennisovi asi půl kilometru dělal společnost. Bylo sice horko jak v peci, ale Aiello usoudil, že mu procházka neuškodí.

Zrovna když k detektivovi dolehly zpoza kopce policejní sirény, Dennis se zastavil. Zamrkal svýma šedýma očkami a poprvé od chvíle, co se k němu Aiello připojil, ucukl před žhavými paprsky poledního slunce. Vypadalo to, jako by se právě probudil z hlubokého spánku. Otočil se k Aiellovi a do malých, jakoby dětských očí se mu vrátilo stopové množství příčetnosti. Aiello si najednou uvědomil, že přinejmenším část té vlhkosti na Dennisově tváři jsou slzy.

A pak brácha řekl něco, čemu detektiv hned nerozuměl. Požádal ho, aby to zopakoval, a Dennis mu vyhověl.

„Ona. Je teď. Mrtvá,“ prohlásil.

Ta slova, pronesená bratrovou osobitou, přerývanou dikcí, Aiella vyvedla z míry. Dennis vypadal jako ten chlápek ze Steinbeckova románu, který omylem zabil štěně, a ničemu nepomáhal ani jeho starý dobrý výraz duchem nepřítomného. Když na místo dorazily posily, policisté ho chtěli naložit na zadní sedadlo svého auta, ale detektiv jim to rozmluvil. Raději vytáhl z kufru auta deku, přehodil ji mému

bratrovi přes široká, sluncem spálená ramena a oznámil, že se s ním pěšky vrátí na náš rodinný statek. Když o několik hodin později konečně dospěli do cíle, policie už o matce věděla a zrovna pořizovala fotografie jejího rozloženého těla.

„Kde je můj bratr teď?“ zeptal jsem se detektiva. Seděl jsem s mobilem u ucha ve svém autě, zeleném Fordu Maverick z roku 1972 s vinylovými lavicovými sedadly a medailonem svatého Kryštofa přilepeným na palubní desce. Bylo pozdní odpoledne a já měl stažená okénka, ale venku ani nezafoukalo a v autě bylo jako v peci. Stál jsem na parkovišti u Prvního sjednoceného metodistického kostela na Mill Street v centru Akronu, kam jsem poslední týden docházel na setkání anonymních alkoholiků. Týden už jsem taky znovu pracoval ve slévárně, znovu pod opovrhlivým dohledem Lena Prudera.

„No, víte, to je trochu problém,“ odpověděl detektiv Aiello.

„Jak problém?“ nechápal jsem.

„Ehm, pane Warrene, trvalo nám několik dní, než jsme vás našli, a nevěděli jsme, komu jinému bychom zavolali, takže...“

„Kde je?“

„Tady na stanici.“

Odkašlal jsem si. „Vy jste mého bratra ubytovali u sebe na stanici?“

„Je v pořádku, pane Warrene. Zavolali jsme doktora a ten ho prohlíd. Dennis byl dehydrovaný a měl pár odřenin na tváři a na chodidlech, jak šel celou tu cestu bosý, ale jinak mu nic nebylo. Akorát jsme nevěděli, co s ním, kam ho máme zavízt. A zpátky na statek jsme ho nechtěli pustit, vzhledem k... no...“

„To jste dobře udělali,“ souhlasil jsem.

„Už jsem chtěl volat státní úřady, aby si ho převzaly, ale pak jsem vystopoval vás. Řekl jsem si, že vy se o něj asi postaráte líp.“

Z toho horka se mi točila hlava.

„Každopádně je váš bratr v pořádku, pane Warrene. Dokonce to vypadá, že se mu u nás líbí. Vždycky je tu někdo, kdo mu dělá společnost. Prostě nás nenapadlo jiný řešení.“

„Je tam teď? Můžu s ním mluvit?“

„Jistě. Počkejte chvíli.“

Po chvíli mi v uchu zazněl Dennisův funivý pozdrav, ta povědomá přerývaná dikce, ovšem s podtónem naléhavosti.

„Viděl jsem ji, Jamie,“ vyhrkl Dennis. „Je teď *mrtvá*.“

Zavřel jsem oči. Třásl jsem se po celém těle, jako kdyby mě napojili na startovací kabely. „A co ty, brácho? Všechno v pohodě?“

„Ona. Je teď. *Mrtvá*.“

„Jo, brácho. Já vím.“

V mobilu to chvíli šustilo a pak se na linku vrátil detektiv Aiello. Někde v pozadí jsem slyšel bráchův vysoký hlas, možná smích, možná vzlykání, možná jiný neurčený zvuk.

„Když si to rychle spočítáte, tak vzhledem k tomu, kdy vaše matka podle odhadu koronera zemřela, s ní váš bratr žil na tom statku zhruba ještě týden po její smrti.“

„Týden?“ Brácha bydlel v tom baráku s matčinou mrtvolou celý týden? Otevřel jsem pusku, abych něco řekl, ale pak jsem ji zase zavřel. Nevěděl jsem, co si o tom myslet. Bylo to ujeté, i na Dennisovy poměry.

„Ale znovu opakuju, pane Warrene, že je v pořádku. Váš bratr. Chová se, jako by se nechumelilo. Navíc si ho všichni na stanici oblíbili. Akorát...“

„Akorát co?“

„Budete muset přijet, pane Warrene,“ řekl detektiv Aiello. „Musíte si ho vyzvednout. Co možná nejdřív.“

Ona. Je teď. Mrtvá.
Budete muset přijet.
Černý jícen mě konečně dohnal.

3

Pod mou postelí samozřejmě žádná ženská dítě nekojila ani mě nechňapla kostnatými prsty za kotník. Jakkoli mi to vše přišlo skutečné, byly to jen příznaky stavu, kterému se v branži říká delirium tremens. Odborně řečeno jsem trpěl halucinacemi v důsledku akutní alkoholové abstinence. Když jsem se probрал, ležel jsem naznak na podlaze svého mrňavého pokoje a koupal se v podmořském přísvisu brzkého rána, který sem prosakoval jediným malým oknem. V rozkroku jsem měl vlhko a pokoj páchl po čpavku.

Třásl jsem se po celém těle, lomcovala mnou horečka i zimnice zároveň. Když jsem otočil hlavu na stranu, jako by mě někdo bodl dýkou do krku. Bolest mi prolétla zátylkem a explodovala v ramenou.

Matrace stále ležela na zemi v koutě, kam jsem ji předešlou noc odhodil. Pod rámem postele bylo jen odřené lino-leum a chuchvalce prachu.

Periferním viděním jsem zaregistroval pohyb a bolestivě otočil hlavu. Ve dveřích stál Turista a z jeho vodnatých růžových očí stékaly čůrky solného roztoku. Přišlo mi, že ostré okraje jeho mrtvolného úsměvu se natahují mimo obrys jeho obličeje.

„Zavolej někoho,“ zasténal jsem. Můj hlas zněl jako skřípění rezavého pantu.

Turista odplul. Po chvíli vešla do pokoje šedovlasá žena (jmenovala se Deena) a za ní stárnoucí hipík (jmenoval se Fred). Deena mi pomohla do sedu a podala mi vodu

v plastové láhvi, ze které jsem bez nadechnutí hltal, dokud jsem ji celou nevypil. Fred si jen založil ruce na prsou, opřel se o stěnu a pokyvoval hlavou. Jeho spokojený výraz mě zarazil. Jako by měl nějakou zásluhu na tom, co se se mnou dělo v noci, a výsledek mu udělal náramnou radost.

„To všechno patří k jízdě,“ řekl a na znamení solidarity zvedl do vzduchu pěst. „Vítej zpátky ve světě živých.“

Tak se z mých osmadvaceti dnů v léčebně stalo šedesát. Díval jsem se, jak mí spolubydlící odcházejí a na jejich místo nastupuje nová parta vyjukaných, roztřesených zhýralců. (Jen Turista zůstal, a protože ostatní se chovali, jako by ho ani neviděli, napadlo mě, jestli opravdu existuje, nebo jsem si ho jednoduše vybájl.)

Po celý pobyt v léčebně jsem měl u sebe telefon, ale ani jednou jsem nikomu nezavolal. A nikdo ani nevolal mně, vyjma občasných telehabaďůr, kdy mě robotický ženský hlas oslovoval „Barbaro“ a toužil se mnou probrat mou studentskou půjčku. V mém životě neexistoval nikdo, komu bych mohl zavolat, kdo by seděl někde v domě nebo v bytě nebo v autě nebo v autobuse nebo v letadle a koho by zajímalo, jak se mám. Neměl jsem žádné opravdové přátele, jen chlapy ze slévárny, se kterými jsem nanejvýš zašel na pár piv po práci, a navíc jsem si spoustu z nich za ta léta poštvál proti sobě. Naboural jsem hodně aut, v místních nálevnách jsem se rád pral a často jsem skončil v bezvědomí někde v zapadlých uličkách. Kolikrát jsem vůbec nepřišel do práce, takže ostatní za mě museli zaskakovat a časem se ode mě začali distancovat. Na své cestě životem jsem občas narazil na nějakou tu ženu, ale obvykle jsem ji vídal moc krátce na to, abych mohl mluvit o nějakém vztahu. Jen jedna, jejíž jméno v této smutné disertaci uctivě vynechám, byla výjimečná. Někou dobu jsme dokonce žili spolu. Jenže já udělal všechno, co bylo v mých silách, abych poslal i tohle.

Z šedesáti dnů se stalo devadesát.

„Kamaráde, to je, jako by se ti pomalu otevíraly oči,“ řekl mi Fred, když jsme jednoho odpoledne seděli v odpočívárně a hráli dámu. „Tím širokoúhlým objektivem najednou vidíš všechny své minulý prohřešky a strašně tě to štve. Ale nenech se tím rozhodit, jasný? Protože, abys rozuměl, ten předchozí život je někoho jinýho. Ty jsi teď dočista nový člověk, amigo.“

Myšlenka, že mi před očima vyvstávají hříchy minulosti, se mi líbila. Jen mě trochu znervózňoval ten nevysvětlitelný otlak kostnatých prstů na mém kotníku. Všechno ostatní by šlo připsat na vrub abstinenčním halucinacím, ale tohle mi nešlo na rozum.

Když konečně přišel čas odejít, Deena mě objala a řekla, že je na mě pyšná. Fred mi věnoval ručně vyrobený konopný náramek a naposled zvedl pěst do vzduchu, což jsem mu tentokrát oplatil stejným gestem. Na chodníku jsem se otočil. Turista, který pořád strašil ve zšeřelých místnostech a dřevem obložených chodbách léčebny, na mě zíral zpoza jednoho zadrátovaného okna, rozšklebený přízrak, který možná existoval a možná ne.

Někteří alkoholici berou přechod ke střízlivosti jako metamorfózu. Jiným zase připadá, jako by opelichali, jako by shodili starou kůži a pod ní se zaleskla zbrusu nová, vlhká a zářivá.

A já měl poprvé v životě pocit, že vyplňuju prázdná místa.

4

Detektivu Aiellovi jsem slíbil, že do Západní Virginie vyrazím hned ráno – už když jsem to říkal, chutnalo to jako lež –, a zavěsil jsem. Na protější straně ulice, před farou

Prvního sjednoceného metodistického kostela, postávala skupinka lidí, z nichž většina kouřila. Byla mezi nimi i Emily Pearsonová a koukala na něco v mobilu. Sledoval jsem je, dokud neodbila sedmá, kdy se všichni začali jeden po druhém trousit do suterénu fary na každovečerní setkání anonymních alkoholiků.

Byl jsem střízlivý už devadesát dní a to je přece slušné číslo, ne?

Pět minut nato jsem už seděl za volantem a mířil do svého bytu s láhví vodky zabalenou v hnědém papíru na vedlejší sedadle.

Viděl jsem ji, Jamie. Je teď mrtvá.

Tenkrát jsem měl za to, že Dennis myslí naši matku.

Ale mýlil jsem se.

KAPITOLA DRUHÁ

Mia Tomasina a Čertice Sunshine

1

Přibližně ve stejnou dobu, kdy se mnou v odvykacím sanatoriu v Akronu v Ohio cvičilo delirium tremens, avantgardní filmařka z Los Angeles jménem Mia Tomasina absolvovala promítání svého nejslavnějšího filmu *Mrtvý králík* a zrovna vyběhla do postranní uličky za kinem, aby si před začátkem debatního panelu vykouřila jointa.

„Hele, ahoj! Chodíš sem často?“

Vzhledla od mobilu, doutnající joint v koutku úst. Uličku lemovala polorozpadlá cihlová zeď porostlá břečťanem, takže Mia si té ženy všimla, až když se odlepila od zdi a její obrys vklouzl do neduživého oranžového kuželu světla z pouliční lampy. Byla snědá a kočičí, tvor zrozený ze stínů. Takový, pomyslela si Mia okamžitě, kterému se vůbec nedá věřit.

„Kdo je tam?“ zeptala se a vydechla kouř.

„Chodíš sem často?“ zopakovala žena. „Jak se jmenuješ?“

„Moje jméno stojí na té tabulce v hale,“ odvětila Mia.

Žena se zasmála a zastříhala dvěma prsty ve vzduchu.

„Nedala bys mi šluka?“

„Nemám ve zvyku vyměňovat si sliny s cizími lidmi,“ odsekla Mia, i když to nebyla tak docela pravda. Myslela tím,

že nemá ve zvyku vyměňovat si sliny s cizími lidmi, kteří podle všeho mají ve zvyku slídit po parkovištích a bočních uličkách a loudit drogy.

„No tak, sestro, nebuď labuť.“

Ale co, pomyslela si Mia a natáhla k ní ruku s napůl vykouřeným jointem.

Žena zapojila své kostnaté boky, houpavě přešla uličku a vzala si ho. Zvedla ruce nad hlavu jako baletka a udělala piruetu. Její ustržžené džíny byly tak krátké, že Mia zahlédla modřinu na její hýždě. Vlastně ani nepoznala, jestli ta ženská bývala kdysi hezká, nebo ne.

„No jo, ségra, myslím, že jsem tě tady už viděla. Asi sem chodíš často.“

Mia se na ni jen usmála. Nikdy předtím tu nebyla.

„Nechceš ani vědět, jak se jmenuju?“ zeptala se žena a udělala další piruetu. Jointem přitom kreslila do vzduchu rudé spirály.

„Jasně, proč ne,“ pokrčila rameny Mia. „Jak se jmenuješ?“

„Čertice,“ odpověděla žena. „Čertice Sunshine.“

„To je pseudonym?“

Čertice se znovu zasmála. Vrátila jí doutnající oharek a Mia ho okamžitě hodila do louže na chodníku, kde jen zasyčel... sssst.

„Jsem jasnovidka,“ oznámila Čertice. Mia si sedla na betonovou podestu před požárním východem z kina a žena si o stejný schod opřela nohu v ošoupané tenisce. „Nevadí?“

„Žes mi strčila nohu skoro do rozkroku?“

„Ale ne. Že jsem jasnovidka.“

„Ne, to mi nevadí.“

„Nevadí ti, že vidím tvoji budoucnost?“

„O svou budoucnost se nebojím.“

Čertice Sunshine se naklonila k Mie. Oči měla nějak moc široké a každou zorničku jiné velikosti, jako by utrpěla otřes

mozku nebo nějaké jiné poranění hlavy. Ne, ta nebyla nikdy hezká, usoudila Mia – měla nezdravou barvu a pleť poznamenanou celoživotním užíváním drog a vznětlivými partnery. Na celkovém dojmu jí nepřidával ani nechutný bolák v koutku úst.

„Každý se bojí o svoji budoucnost, sestřičko,“ řekla Čertice slavnostně vážným tónem.

Ted' se zasmála Mia.

„Hele, brácho, já fakt nekecám,“ pokračovala žena bez ohledu na její smích. „Vím, o čem mluvím. Mám prostě takovej dar. Nikdo mě neoblafne.“

„Dobře,“ pokrčila Mia jedním ramenem. „Ale já nejsem brácha, brácho. Jsem ségra, pamatuješ?“

Čertice Sunshine se nenechala odvést od tématu. „Tak já ti teda předpovím budoucnost. Jestli se nebojíš pravdy, tak to bude brnkačka.“

„Ne, díky. Nemám u sebe ani dolar.“

„Nedělám to pro peníze,“ ohradila se žena. „Kdybys měla cigára, pár bych si vzala. Nebo dalšího jointa. Nejsem blbá. A za peníze dělám jiný věci. Vylížu, vykouřím a tak. Ale věš-tění za peníze, to nikdy. To je kurva špatná karma.“

„Jasně, ty jsi přímo chodící reklama na dobrou karmu,“ ušklíbla se Mia.

Čertice Sunshine se zamračila. Nebo se to aspoň Mie zdálo. „Nemusíš se chovat jako píča, sestři.“

„No jo, dobře,“ řekla Mia a zvedla ruce v gestu kapitulace.

„Jako fakt. Se bavíme normálně, ne?“

„Jo, jo,“ řekla Mia. „Takže když to neděláš pro peníze, tak kvůli čemu?“

„Kvůli našim dětem.“

Tentokrát se Mia zasmála trochu krotčeji. Napadlo ji, odkud se ta ženská vůbec vzala. Vypadalo to, jako by se v uličce za starým kinem zhmotnila ze tmy. Na přední straně

upjatého trika měla obrázek ruského kola a nad ním rozesmáté sluníčko. Slunce mělo na očích zrcadlovky a pod ním stálo *¿Que pasa, amigo?*

K čemu slunce potřebuje sluneční brýle?

„No tak, ségra,“ naléhala Čertice Sunshine. „Bojíš se snad?“ Předklonila se ještě víc, takže měla tvář pár centimetrů od Mii. Z dechu jí páchla marihuana a ještě něco jiného, špinavějšího, co člověku ulpí v nose. Ten zaschlý bolák v koutku vypadal jako malý želví krunýř. „Ty se bojíš, že jo?“

Mia jen zavrtěla hlavou a opětovala jí upřený pohled. Po chvíli řekla: „Dobře, fajn. Vždyť o nic nejde. Tak se předved a předpověz mi, co mě čeká. Kvůli dětem.“

Natáhla k Čertici obě dlaně.

„Sesterství,“ zvolala žena a zkusila je zasáhnout neohrabaným kopem z otočky. „Já do prdele nevěštím z ruky. To je amatérina. Nic pro mě.“

„Sorry.“

„Já ti, ségra, nakouknu rovnou do duše.“ Zvedla ruce nad hlavu, až se jí tričko vytáhlo nad bílé, ploché břicho. Její pupík s piercingem vypadal jako nos od panenky, žebra jak past na medvědy. Pak si Čertice spustila ruce před obličej, udělala z dlaní kukátko a jedním okem se podívala na Miu. „Jako kdybych se koukala dalekohledem, chápeš? Ale taky by šlo říct, že se do tebe provrtám jako do nějakýho ropnýho toho... ložiska. Akorát já nevrťám do země a nehledám ropu, chápeš?“

„Jasně,“ přisvědčila Mia.

„Ale tvoji duši, ségra.“

„Já to chápu,“ ujistila ji.

„A ta tvoje díra je tak velká, že bych ji viděla až z ulice,“ dodala Čertice. „Třeba i z opačného konce.“

„To je hodně popisné.“

„Myslím to vážně, sesterstvo. A kvůli tomu jsem prostě musela přijít na pokec, víš? Všichni v sobě maj díru, přímo uprostřed. Některý jsou malý jak špendlíkový hlavičky.“

„Ale moje ne,“ řekla Mia.

„Ségra, ta tvoje je jak tunel pod horou. Proto musím bejt extra opatrná. Musím zajít dost hluboko, abych pronikla bublinou tvýho osudu, ale nesmím ji propíchnout. V tomhle jsem jak chirurg. Nebo možná instalatér. Musím sejít až na dno studny. Ale tak, abych nezahučela dolů a nezůstala tam trčet.“

Mia se musela usmát, protože věstkyně na ni celou dobu hleděla kukátkem z dlaní. Ale byl to napjatý úsměv, spíš grimasa. Ty řeči o sestupování na dno studny ji znervóznily. V ústech měla najednou nepříjemnou pachutí. Odkud se ta zasraná fetačka vůbec vzala?

Není to ani jako dalekohled, ani jako vrt, promluvil hlas v její hlavě. Podobá se to objektivu fotoaparátu, ale zároveň je to i něco jiného, něco temnějšího. Něco nebezpečnějšího, co prochází přímo středem, přesně jak říkala ta ženská.

„Nezajímá tě, co vidím?“ pobídla ji Čertice Sunshine.

Mia si odkašlala a zeptala se: „Co vidíš?“

„Depku, ségra. Budu k tobě upřímná.“

„Můžeš být konkrétnější?“

„Však jsem. Vidím depku jak kráva. Rozlízá se v tobě jak dehet. Proudí ti v těle jak sračky kanálem.“

„Aha,“ řekla Mia a vstala. „Dík za věštbu.“

Za jejími zády se otevřely požární dveře a z nich vykoukla hlava koordinátora dnešní akce. „Pět minut, Mio.“

„Díky.“

Muž stočil pohled k Čertici Sunshine, která Miu dál studovala skrze své improvizované kukátko, a zeptal se Mii: „Obtěžuje tě?“

„Ne,“ mávla rukou. „V pohodě.“

„Já nic nedělám, blbečku,“ odvětila Čertice, aniž by spustila zrak z Mii. „Si mě nevšímej, kurva.“

„Kdybys něco potřebovala, křikni,“ dodal koordinátor a zmizel za dveřmi.

„Poslouchej, musím jít,“ řekla Mia a sáhla do zadní kapsy.

„Ale co tvoje budoucnost?“

„Právě jsi mi ji předpověděla. Depka jako kráva, pamatuješ? Tak dík.“ Podala ženě hrst pomačkaných bankovek.

„Co mi to dáváš?“

„To není za věštění,“ odtušila Mia. „To by byla špatná karma.“

„Tak za co, sestřič?“

„Za poučný rozhovor.“

Čertice Sunshine najednou vypadala jak ostražitě lesní zvířátko, jak bezmocný tvoreček, který umí jenom jíst, spát, pářit se, srát a vycítit nebezpečí. Přesto nakonec Mie vytrhla peníze z ruky a napěchovala si je do těsné kapsy džínových šortek.

„Přeju dobrou noc,“ rozloučila se Mia a otevřela dveře nouzového východu.

„Počkej!“ Ženina pleť se ve světle pouliční lampy mihovala nadpozemskou září. Vypadala neduživě, ale zároveň andělsky. „Něco se blíží a připlete se ti to do cesty. Nevím, před čím utíkáš, ale brzo tě to dohoní. Tak měj oči na štopkách, ať to nepřehlídneš. Chápeš, ségra?“

Mia se chvíli nemohla ani hnout. Stála tam s jednou rukou na klíce a druhou si zarývala nehty do měkké dlaně. Zmocnilo se jí náhlé, podivné nutkání vyběhnout z uličky, skočit do svého džípu, vypadnout z Los Angeles a nikdy se sem nevrátit.

„Slyšíš mě, sestro?“

Mia zamrkala a potřásla hlavou, jako by z ní spadla kletba. Přikývla a pomyslela si, že soucit si najednou zaslouží spíš

ona než Čertice. Jak se to stalo? Přišlo jí, že se ocitla v jednom z filmů M. Night Shyamalana, které vždycky končívají nějakým bláznivým zvratem.

„Jasně,“ vydechla. „Budu mít oči na štopkách. Díky.“

„V pohodě,“ řekla Čertice Sunshine a cestou zpátky ke stinným koutům postranní uličky poslala Mie vzdušný polibek. „Pac a pusu, sestři.“

Mia Tomasina ji vyprovázela pohledem, dokud ji temnota nespolkla.

2

Byla to obyčejná feťačka, akorát nadaná kapkou kreativity, ale Miu to setkání poznamenalo. Neměla jediný logický důvod k obavám, od té ženské neslyšela nic vyložené znepokojivého. Ale ten rozhovor jí pořád ležel v hlavě. Celý další týden strávila v L. A., chodila na schůzky, hádala se s distributory, vymýšlela nápadité triky, jak vylákat peníze ze slibných investorů, a s kolegy nadávala na filmový průmysl nad panáky saké v japonském bistru. Ale varování Čertice Sunshine jí celou tu dobu znělo v uších. *Nevím, před čím utíkáš, ale brzo tě to dohoní. Chápeš, ségra?*

Nakonec Mia začala vidět skryté významy i v těch nejobyčejnějších věcech – v psím štěkání, které se každý večer ozývalo z bytu paní Lopezové, i v e-mailech, které jí přišly o hodinu později, než měly. Když jednoho večera jela domů z Long Beach, kde měla v baru schůzku s kamarádem hercem, na obou stranách široké silnice vypadl proud. Všechny domy potemněly, semaforey zhasly, někde v dálce začal houkat alarm. Mia se lekla, že přijde o něco důležitého. Zastavila u krajnice, vystoupila z auta a zůstala stát uprostřed té pusté, potemnělé ulice. Hledala... co přesně?

To netušila.

A bála se, že z toho jednou přijde o rozum.

Byla pozvaná na filmový festival v Utahu, ale když byl její let do Salt Lake City odložen ne jednou, ale hned dvakrát za sebou, začala si říkat, jestli v tom není něco víc. Dávali jí snad božové znamení prostřednictvím zpožděných letů? Přesto byla ráda, že vypadne z Los Angeles. Doufala, že svou nově objevenou přecitlivělost nechá tam.

Jenže i na festivalu se přistihla, že přikládá váhu zdánlivě bezvýznamným věcem, jako předtím v L. A. – číslo na dveřích jejího hotelového pokoje (218), místo v harmonogramu vyhrazené jejímu filmu (začátek v 11:11, což nemohla být náhoda, to přece muselo něco znamenat), podivný dvouplošník, který každý den v poledne křížoval pouštní oblohu, jako by ji varoval před nějakou nadcházející katastrofou. Mělo to všechno nějaký hlubší význam? Něco, na co si podle Čertice Sunshine měla dávat pozor?

„Vybělte si zuby s Crestem,“ prohlásila herečka z reklamy v hotelové televizi a dost tím Miu vyděsila. Co prosím?

Když se vrátila do L. A., poobědvala na zahrádce japonské restaurace s matkou své kamarádky, nějakou Elsie, která byla údajně věštkyně či něco podobného. Doufala, že jí Elsie tyhle pocity stvrdí, nebo naopak vyvrátí, ale každopádně rozplete ten drátěný uzel, do kterého se Mia nevysvětlitelně zamořovala. Povyprávěla jí o setkání s Čerticí Sunshine v uličce za kinem a o tom, co jí ta ženská předpověděla.

Elsie se tomu chraplavě zasmála, poplácala Miu po hřbetu ruky a věnovala jí povýšeně shovívavý výraz. Prsty jí zdobily všemožné laciné titanové prsteny a štůsek náramků na zápěstí cinkal a zvonil jako mince chrlené hracím automatem.

„Mio, drahá, ty chceš vážně říct, že tě takhle vystrašila nějaká sjetá feťačka na ulici? Zlatíčko, proč se kvůli tomu tak nervuješ?“

Byla to dobrá otázka. Mia si ji sama kladla. Ale odpovědět na ni nedokázala.

„Nejspíš to bylo nějaké divadýlko,“ usoudila Elsie.

„Nemyslím, že něco hrála.“

„Zlato, takoví vždycky všechno hrajou.“

Mia o tom pochybovala.

„Tak dobře, šup,“ vzdychla nakonec Elsie a kývla na ni prstem. (To už pila svůj třetí gin s tonikem.) „Hod' sem ty své líbezné tlapy.“

Mia položila ruce na stůl a Elsie je obrátila dlaněmi vzhůru. Pak po nich zlehka přešla dlouhými akrylovými nehty. Lechtalo to.

Mia si své nehty ohryzala až na maso; na některých pořád ulpívaly zbytky černého laku. Najednou se za své ruce styděla.

„Ale to je zajímavé,“ zamručela Elsie a přešla palcem po hrbolaté jizvě na jejím levém zápěstí. Bylo vidět, že se jednalo o záměrně způsobené zranění. Mia zahanbeně stáhla ruku.

„U žen se z pravé ruky čtou vrozené znaky,“ vysvětlila Elsie. „A z levé budoucnost.“

„Není budoucnost totéž co osud?“

Elsie se zatvářila poněkud nechápavě. „Jde o to, co tě v budoucnu čeká, Mio, ale nic není pevně dané.“

„Tak tedy budoucnost,“ rozhodla se Mia a neochotně položila levou ruku zpátky na stůl.

Elsie si prohlížela její dlaň.

Amatéřina, vzpomněla si Mia na Čertici Sunshine a představila si ji, jak dělá piruety v nějaké deprimující uličce na kraji světa.

„Hele, podívej, tohle je dobré znamení,“ řekla po chvíli Elsie.

„Cože?“

„No koukni. Tvoje milostná čára je dlouhá a má dvě výrazné manželské linie. Tady, vidíš? Vyskytuje se ti v životě nějaký muž? Někdo, na koho si myslíš?“

Mia se zasmála. V jejím životě se nevykytl žádný muž od chvíle, co jí Vince Overmeyer navedl dlaň do svého rozkroku na zadním sedadle auta jeho rodičů, a to ještě chodila na střední. Byl to první a poslední muž, kterého v životě měla, děkuji pěkně.

„Myslím, že tady nejde o romantiku,“ namítla Mia. „Poslyš, Elsie, neexistuje něco jako čára života? Něco, podle čeho poznáš, jestli brzo umřu?“

Elsie na ni zírala. Bylo to téměř komické.

„Proč bys umírala, Mio? Dobrý Bože, na co vy mladí myslíte! Kam chodíš na takové nápady?“

„Jak poznám, na co si mám dávat pozor?“

„To nepoznáš, protože nic takového neexistuje, broučku.“

„Tak odkud se ve mně bere taková jistota, že se mylíš a že ta feťačka měla pravdu?“

Elsie se od ní odtáhla. Pokud ji Mia urazila, pak nechtěně. Dopila džin a chvíli si Miu měřila znepokojivým, upřeným pohledem. Její oříškové duhovky byly poseté červenými flíčky.

„Můžu s tebou mluvit otevřeně, drahá?“

„Samozřejmě,“ pokrčila rameny Mia.

„Nemyslím si, že by ses měla radit se mnou nebo s kýmkoli jiným, kdo se zabývá duchovní sférou. Ale můžu ti doporučit vynikající psychoterapeutku.“

3

Zhruba v době mé třetí účasti na setkání anonymních alkoholiků, kdy jsem po devadesáti dnech střízlivosti

seděl na nepohodlné skládací židli vedle Emily Pearsonové v suterénu Prvního sjednoceného metodistického kostela v New Yorku a popíjel vlažné kafe, se Mia Tomasina ubytovala v poněkud nedůstojném motelu v Lexingtonu v Kentucky. Pokoj zaplatili fanoušci sdružení Biograf nezkrotných žen (dle Miina názoru příšerný název) v rámci pozvánky na další promítání *Mrtvého králíka*, po kterém následoval další debatní panel. Přišlo jí, že v poslední době se živí spíš mluvením o svých filmech než jejich natáčením. Doufala, že na základě úspěchu jejího posledního filmu *Neprůstřelný*, který koupila jedna z nejvýznamnějších streamovacích služeb naší éry, se jí snad podaří získat půl milionu dolarů na budoucí projekt, který si v duchu připravovala. Ráda by zase věnovala všechnu pozornost práci. O slovech té podivné ženštiny sice přemítala dnem i nocí skoro dva měsíce v kuse, nakonec se však z té jámy přece jen vyhrabala a vrátila se do světa živých. Mimochodem, to by byl název filmu! *Svět živých*. Pecka.

V Lexingtonu šlo o dvoudenní akci, která začala večeří v nějaké restauraci, kde svého času evidentně sídlil mexický bufet. V hledišti sedělo nějakých třicet fanynek Biografu nezkrotných žen, z nichž většina byla korpulentní a nepříjemně páchla. (Byly mezi nimi i dvě mladší, které se Mie docela líbily, ale ona se už dávno naučila nemíchat zábavu s... prací, pokud se tomu tak dalo říkat.) Událost se převážně držela nad hranicí snesitelnosti a klesla pod ni jen poté, co Mia navrhla přejmenování skupiny na něco méně tristního. Její návrh se ovšem setkal s nechápavými pohledy, jako by na své fanyanky mluvila čínsky. Každopádně nešlo o mrzutost, kterou by nespravilo pár panáků skotské se sodou.

Následujícího večera se ve zchátralém kině promítal *Mrtvý králík*. Když si Mia před debatním panelem skočila ven

zahulit, spatřila v dálce světla pouti. Dívala se, jak se na noční obloze líně otáčí velké ruské kolo, které ji téměř ukolébalo ke transu. Vzpomněla si na tričko Čertice Sunshine. Než se vrátila dovnitř, zavřela jedno oko a jedním prstem obkreslila ve vzduchu obrys ruského kola. Kruh.

„Moje filmy jsou hodně vzteklé a hodně zvrhlé,“ prohlásila. „Jsou oknem do mé filmařské duše. Kdybyste náhodou přišly do kina pozdě a nestihly začátek, nejspíš byste si pomyslely, že dávají nějaký snuff. Nebo nacistickou propagandu. Nebo prostě nějakou šílenou psychedeliku na celuloidu. Zkoušela jsem to i s komerčními masovkami, ale neměla jsem na to žaludek. Nebo jsem ho měla až moc? Nevím. Celý tenhle byznys je hnus a lidi, co se v něm pohybují, jsou asi stejně autentičtí jak tříddolarová bankovka. A já to stejně s lidmi nikdy moc neuměla. A tak jsem si řekla...“ Dramaticky se nadechla. „Nasrat! Budu si to dělat po mém.“

Ženy povstaly a zatleskaly.

Jako výraz uznání jí věnovaly dárkový koš, který obsahoval láhev levného vína se šroubovacím vrškem, klíčenku a tričko spolku Biograf nezkrotných žen (*Oficiální členka*, stálo nad levým prsem). Jejich otázky byly pedantské a Mie lezly na nervy, nebo možná jenom neměla náladu. Tak či onak se jí ulevilo, když bylo konečně po všem a ona mohla nastoupit do svého auta z půjčovny a vyrazit zpátky do motelu. Hned ráno se vracela do L. A.

Navzdory vyčerpání se však přistihla, že odbočuje z dálnice a míří k tomu ruskému kolu. Na pouti se pak asi půl hodiny procházela hlavní uličkou a uždibovala z velké růžové koule cukrové vaty.

A tehdy se to stalo.

V davu stál muž a pozoroval kolotoč. Z amplionů halekaly varhany, malé děti nadšeně mávaly rodičům a krásní vyřezávaní koně jezdili nahoru a dolů, nahoru a dolů.

Jak se ten muž na ty děti díval. Hladově.

Mie se mozkovou kúrou prohnalo tornádo. Šrapnely se rozletěly do všech stran.

Stačila hrábnout do zadní kapsy kalhot a pořídít pár rychlých snímků, než se ten chlap ztratil v davu. Vyrazila za ním chvatným krokem, odstrkovala lidi stranou, stoupala si na špičky a rozhlížela se. Už ho ale nezahlédla.

Něco se blíží a připleťe se ti to do cesty. Nevím, před čím utíkáš, ale brzo tě to dohoní. Tak měj oči na štopkách, ať to nepřehlídneš. Chápeš, ségra?

Jo, chápala ji. Panebože, teď už ji chápala.

4

Zhruba v době, kdy mě detektiv Aiello telefonicky informoval, že mi umřela matka a že se můj bratr potuloval polonahý po horské silnici, se Mia Tomasina vypravila na internet, aby našla ztraceného, leč nezapomenutého kamaráda z dětství. Jmenoval se Clay Willis. Mia s ním nemluvila už celé věky a nevěděla, jestli na ni bude Clay po těch letech ještě zvědavý. Nenašla na něj telefon, jen e-mailovou adresu.

Od: deadrabbitmia@tomasinafilm.com

Komu: cassiusclaywillis@chromemail.com

Předmět: Pozdrav z planety dětství

Clayi,

škoda že teď nemůžu být s tebou. Moc ráda bych viděla, jak se zrovna tváříš. Jsem duch? Nebo výplod tvé představitivosti? Kdepak, já jsem střípek tvého dětství. Pamatuješ si na mě?

*V příloze posílám fotku. Pořádila jsem ji v Lexingtonu
v Kentucky. Bez kontextu, jen chci, aby ses na ni podíval.
Jestli ti něco řekne, odepiš.*

Vím, jak to vypadá. Fakt že jo.

S láskou

Mia Tomasina

Kurzor dlouho visel nad tlačítkem *ODESLAT*. Bylo to ší-
lenství? Bylo to přes čáru? Nebo to byl její osud?

Nakonec zprávu poslala.

Budiž.

KAPITOLA TŘETÍ

Zdráhavý návrat

1

Skoro dvě desítky let jsem se pohyboval po trajektorii, která mě záměrně držela v bezpečné vzdálenosti od Černého jícnu. Mělo to několik důvodů, i když jsem se málokdy zamýšlel nad tím, co jsou vlastně zač. To, že před něčím utíkám, mě napadlo jen zřídka, když jsem se s křikem probudil ze zlého snu, stejně živého a reálného jako pár rukou svírajících mé hrdlo.

Přesto všechno teď radiální pneumatiky mavericku hltaly kilometry asfaltu. Měl jsem stažená okénka a řítil se větrným tunelem, způsobeným snad tryskovým motorem, snad cyklónem. Anonymní mezistátní dálnice se vinula mnoha městečky a nedozírnými lány bazénů a prostorných přívěsů, lemovaly ji stánky s pečenými kuřaty, hranaté motely a přejetá zvířata s rozepnutými břichy, která se marinovala v guláši stříbřitých vnitřností.

Páchl jsem. Byl jsem celý ulepený. Přísahal bych, že s každým výdechem mi z vyprahlých, roztržených rtů vychází jedovatá šedá mlha. Oproti slibu, který jsem dal detektivu Aiellovi, jsem měl dramatické zpoždění. Byl už skoro večer.

Cestou jsem v jednu chvíli zastavil u nějakého hypermarketu a v mexické restauraci jsem si dal drink. Nebo dva. Abych se trochu uvolnil.

Jinde jsem zajel ke krajnici, vypotácel se z auta a vyzvracel se do vysoké bílé trávy. Asi padesát metrů přede mnou zastavila dodávka, ze které vyskočil asi sedmiletý kluk a vyčůral se do podrostu. Zíral na mě, zatímco jsem si utřel pusu rukávem košile a odklopýtal zpátky k autu.

Předchozí noc jsem strávil jako rukojmí ve vlastním bytě. Dlouho jsem upřeně pozoroval whisky zakoupenou hned po telefonátu s detektivem Aiellem. Láhev stála na kuchyňské lince ve zmačkaném hnědém papírovém sáčku, který vypadal jako kalhoty spadlé ke kotníkům. Vábila mě. Během té patové situace mi několikrát zazvonil mobil. Ležel displejem dolů na hromádce brožovaných románů vedle gauče, ale já věděl, že je to pokaždé stejná osoba. Ani jsem se na něj nemusel dívat. Emily Pearsonová, kolegyně alkoholička. Na první schůzce jsme si vyměnili čísla, abychom si zavolali, kdyby jeden z nás někdy nepřišel. Záchranné lano.

Jenže v tu chvíli jsem nemyslel na Emily Pearsonovou. Myslel jsem na Černý jícen. Potil jsem se kvůli němu a třásl se po celém těle. Představa, že se tam vrátím, ve mně probudila vulkán emocí, který mě málem paralyzoval. Namlouval jsem si, že přece můžu vyzvednout Dennise na policejní stanici v Sutton's Quay a do Jícnu nemusím ani páchnout. To přece zvládnou, ne? A ten barák můžu prodat přes realitku, na dálku, ne? Nebo bych mohl někomu zaplatit, ať ho podpálí. Ať ta zkurvená díra vyhoří do základů. A na dálku bych mohl zařídit i matčin pohřeb. Nic z toho přece nemusím vyřizovat osobně, ne? Osudu se vyhýbám celý dospělý život. Černý jícen na mě klidně může zavolat, ale já nemusím poslechnout.

Taky jsem přemítal o Dennisovi. Brácha v tom dusivém domě strávil celý život. A když je teď matka mrtvá, co s ním bude? Existuje pro lidi jako on nějaký státem hrazený